

den ærede Minister; thi man maa jo antage, at naar en Mand har begaaet en Handling, maa han i samme Dieblit ogsaa være i Stand til at forsvare den. Smidlerid lader det til, at den ærede Minister dog har havt sine Grunde til, at denne Sag er bleven udsat længere, end man kunde have ønsket. Det, jeg her vil nævne, hører ikke til den egentlige Forespørgsel. Der kom et Efterflaet, hvorom der er berettet i Bladene og, uagtet det ikke kan samle sig om Forespørgslen og dens Besvarelse, da det er Noget, der baade er fremkommet, siden Forespørgslen blev til, og naturligvis heller ikke i fjerneste Maade kan begrunde den Fremgangsmaade, der er anvendt en Maaned i Forveien, ønsker jeg dog at omtale det. Det er berettet i de offentlige Blade, og jeg gaar ud fra, at det er vist, at den ærede Minister har optaget Forhør angaaende denne Sag, han paadømte i Begyndelsen i September, hvis det maa antages, hvad det efter min Mening maa, at Forhørene ere optagne i denne Sag efter den ærede Ministers Foranstaltning. Hvis det er Tilfældet, bliver det endnu vansteligere og endnu mere forbausende; først dømmer man, og saa bliver man ikke staaende ved den Dom, man i Kraft af sin fulde Overbevisning har udtalt, men gaar bagefter til at forhøre. Man henvender sig heller ikke da til den paagjældende Mand for af ham at faae at vide, hvor vidt han erkjender at have brugt de Udtryk, og i hvilken Forbindelse han mener at have brugt dem; det, som man har undladt første Gang, det undlader man ogsaa i Begyndelsen af et Forhør, naar man endelig skal til at undersøge Sagen anden Gang; man sammenkalder Angiverne, nogle af vedkommende Mænds politiske Modstandere, man sammenkalder dem, saavidt jeg veed i Løbet af den sidste Maaned 2 eller 3 Gange til Forhør. Men kun en eneste Gang, den 17de Oktober, havde vedkommende Forhørsdommer indbudt en Mand i Retten, som er Anderdens politiske Meningsfælle. Denne Mand kunde imidlertid ikke for Sygdom, hvorfor han leverede Doktorattest, forlade sin Stue, men han tilskrev Forhørsdommeren, at han selvfølgelig var villig til at afgive Vidnesbyrdet i sin Stue i Sagen. Vedkommende Dirigent for den Forsamling under Tag — i Telt nemlig — som holdtes i Arninge Skov, der bor en Mills Wei fra Forhørsdommerens Bopæl, er ikke bleven tilfaldt. Den paagjældende Mand, Hr. Andersen, har paaberaabt sig andre Mænds Vidnesbyrd, for Ex. de 4 Forespørgere, heller ikke de ere kaldte til at afgive nogen Forklaring, ja det er Sip som Sap, det One passer til det Andet, saa jeg kan forstaa, at der er Ingen, der er bleven forbausset over, hvad der ogsaa i dette Tilfælde er sket. Dernæst er der den Maade, hvorpaa man har tilfagt Hr. Andersen. Den 5te Oktober faar han om Formiddagen Kl. 10 paa sin Bopæl, som han er i sin fredelige Gjærning, streng Til-

sigelse til at møde samme Dags Eftermiddag Kl. 3 en Dagsreise fra sin Bopæl i Retten, uden at man med en eneste Løbdel angav, hvad han skulde der, og der blev han opholdt i nogle Timer i Forhør med Spørgsmaal, af hvilke en stor Del angik Indholdet af en privat Brevevexling, ført med mig, der i dette Dieblit fører Ordet for Forespørgerne. Det er et overordentlig interessant Spørgsmaal, hvorvidt det ogsaa kan være rigtigt at gaa paa Tagt efter private Breves Indhold; det kan maaske passe til Systemet, men jeg skal kun for mit Vedkommende bemærke, at saa faae Politimestrene i Danmark Nok at besille, dersom de skulle snuse op, hvad jeg skriver rundt i Landet; thi jeg skriver mange Breve mellem Mar og Dag (Munterhed). Det er en Selvsølge, at vedkommende Mand ikke kan erkjende at have brugt de paalagde Udtryk, og han føler sig overbevist om, at han paa det Bestemteste maa hævde, at han hverken i Ord eller Tanke har villet fremføre Noget, som kunde være saarende til den Side, hvor man taler om, at det skulde være saarende. Den 17de Oktober kaldtes da de Paagjældende til Ed paa deres Udsagn, og de skulde da have beediget at have hørt Vedkommende bruge de omtalte Udtryk. Jeg siger: de skulde, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt; men Hr. Andersen har nemlig forgjæves af Forhørsdommeren forlangt Udskrift af Forhøret, han henviste ham til Stiftamtmanden, og han henvendte sig da til Stiftamtmanden, men ligeledes forgjæves. Jeg tvivler ikke om, at denne Fremgangsmaade er berettiget, hvor vidt den er human og billig, skal jeg foreløbig henstille. Nu fortalte man altsaa, at forskellige Mænd have gjort Ed paa at have hørt de omtalte Udtryk, deriblandt var Hovedanklageren, den mundtlige Anklager, Farmaceut Hansen og den skriftlige Anklager, Redaktør Angelo. Men der skal være den Mærkelighed i Udskriften — uagtet jeg her maa tale, efter hvad der er husket af Vedkommende af Forhøret, ikke efter Forhørsprotokollen, lige saa lidt som jeg tør sige, at det staaer i Forhørsprotokollen; thi naturligvis ikke Alt, hvad der sker i Retten, kommer i Forhørsprotokollen — at den ene af dem, nemlig Hansen, siger, at han har hørt ham bruge de omhandlede Udtryk, da han første Gang havde Ordet, og den Anden siger i Henhold til et Slags Grindringsreferat, som han føiede til, da han havde den Maade at blive bearet med Autoriteternes Skrivelse til Offentliggjørelse, at han havde brugt det anden Gang, han havde Ordet. Hvem har nu Ret? Har han brugt det første Gang efter den Enes Mening, anden Gang efter den Andens, maa det blive to Gange, men det vil Ingen af dem sige, nuvel, den Gaade faae vi vel løst tiligemed de andre. Men jeg sier til, at et tredie Vidne, hvis Naavn vi kjende, var tilstede ved Arningefesten ved den berømte Leilighed, og der udbragte en Skaal for Hans Majestæt Kon-